

Sygnatura akt IX Cupr 1076/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 11-03-2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IX Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Jolanta Malik

Protokolant:Miroslaw Jabłoński

po rozpoznaniu w dniu 11-03-2013 r. we W.

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w L.

przeciwko P. S.

- o zapłatę

oddala powództwo.

IX Cupr 1076 / 12

UZASADNIENIE

Strona powodowa – (...) z siedzibą w L.– wniosła o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego P. S.łącznie 1.606,70 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi:

- od kwoty 961,59 zł – za okres od dnia 29.01.1998 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 89,74 zł – za okres od dnia 27.02.1998 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 375,60 zł – za okres od dnia 27.03.1998 r. do dnia zapłaty

- od kwoty 179,77 zł – za okres od dnia 28.04.1998 r. do dnia zapłaty

oraz kosztami postępowania 30 zł i kosztami zastępstwa procesowego.

Strona powodowa podała, że na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 30.12.2006 roku przejęła od firmy (...) sp. z o. o. prawo do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych, a nadto, iż wierzytelność wobec pozwanego była przedmiotem umowy cesji wierzytelności z dnia 3.20.2001 na rzecz (...)sp. z o. o. od (...) Sp. z o.o.Pozwany swojego zadłużenia nie uregulował.

(k. 2-3)

Nakazem zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 26.07.2012 roku, VI Nc-e 900391/12, referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny nakazał pozwanemu zapłacić stronie powodowej łącznie 1.606,70 zł, w tym kwotę 961,59 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 29.01.1998 r. do dnia zapłaty, kwotę 89,74 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27.02.1998 r., kwotę 375,60 zł od dnia 27.03.1998 r. do dnia zapłaty oraz 179,77 zł od dnia 28.04.1998 r. i kosztami procesu w kwocie 630,00 zł. Postanowieniem z dnia 7.11.2012r. nakaz zapłaty został uchylony w całości albowiem nie został doręczony pozwanemu pod właściwy adres.

(k. 4,5,6)

Po uzupełnieniu pozwu w trybie art. 505³⁷ k.p.c. strona powodowa podtrzymała żądanie i twierdzenia pozwu.

(k. 13-14)

Na rozprawie 11.03.2013 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa wskazując, że z umowy przelewu nie wynika, by wierzytelność wobec jego osoby została przelana na powoda, brak jest umowy przelewu wierzytelności pomiędzy (...) Sp. z o.o.a (...), wskazał nadto, iż nie zawierał umowy w 1996 r. oraz podniósł zarzut przedawnienia .

(k. 32).

* * *

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

W dniu 29.11.1996 r. (...) S.A.zawarł z „(...) P. S., reprezentowanym przez J. K., na podstawie upoważnienia z dnia 29.11.1996 roku umowę o usługi telekomunikacyjne.

Dowód :

- ***umowa z dnia 29.11.1996 r. wraz z upoważnieniem, k. 12.***

W dniu 3.10.2001 roku została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności pomiędzy (...) S.A.w W., jako zbywcą, a K. P.oraz W. A., będącymi współnikami spółki cywilnej o nazwie (...) s.c. w P.– nabywcą.

Na podstawie owej umowy zbywca przelał na rzecz nabywcy wierzytelności pieniężne i wszelkie związane z nimi prawa, wynikające z niezapłaconych faktur z tytułu świadczenia przez zbywcę dłużnikom usług telekomunikacyjnych na podstawie zawartych z nimi umów. Postanowiono, że zbywca sporządzi i dołączy do umowy załącznik – płytę CD, zawierająca wykaz wierzytelności objętych umowa (par. 1 i 3 ust. 1 i 2).

Dowód :

- ***umowa o przelew wierzytelności z dnia 3.10.2001 r., k. 16 .***

W dniu 30.12.2008 r. (...)Sp. z o.o. zawarł jako zbywca umowę sprzedaży wierzytelności z (...)w L..

Na podstawie w/w umowy strona powodowa nabyła od zbywcy wierzytelności pieniężne wraz ze związanymi z nimi prawami, przyjmując je do windykacji – par. 1 ust. 1 i 3. Zbywca zobowiązywał się do sporządzenia i dołączenia do umowy płyty DVD (załącznika), zawierającej wykaz wierzytelności objętych umową – par. 3 ust. 2.

Dowód:

- ***umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 30.12.2008 r., k. 17 – 18.***

(...)Sp. z o.o. sformułował adresowane do (...)we W.pismo określone jako zawiadomienie o przelewie na (...) w L.wierzytelności w kwocie 1.606,70 zł.

Na odwrocie tego pisma powód zamieścił częściowy wykaz wierzytelności do umowy przelewu (...) S.A.z (...) Sp. z o.o. z dnia 3.10.2001 r. wskazując dane:

numer konta: (...),

nazwa dłużnika: (...)

adres: ul. (...), (...)-(...) W.,

zadłużenie razem (PLN): 1.606,70 zł

Rodzaj dokumentu	Numer dokumentu	Data dokumentu	Data płatności	Kwota
Faktura	(...)	1998-01-7	1998-01-28	961,59 zł
Faktura	(...)	1998-02-5	1998-02-26	89,74 zł
Faktura	(...)	1998-03-5	1998-03-26	375,60 zł
Faktura	(...)	1998-04-6	1998-04-27	179,77 zł

Dowód :

- **zawiadomienie, k. 22;**
- **częściowy wykaz wierzytelności, k. 22.**

* * *

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są przedstawiać dowody i art. 232 k.p.c., według którego strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Strona powodowa nie udowodniła swojego roszczenia ani co do zasady, ani co do wysokości. Jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności powinna wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego i jego wysokość.

Pozwany zarzucił, że strona powodowa nie wykazała podstaw istnienia swojego roszczenia (samego przelewu na nią wierzytelności), a więc zgłosił zarzut braku legitymacji czynnej, a nadto podniósł zarzut przedawnienia.

Powód twierdził, że nabył wierzytelność wobec pozwanego od(...)Sp. z o.o., który z kolei nabył ją od (...) S.A.

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała swej legitymacji czynnej.

Strona powodowa nie dowiodła w sposób należyty samego nabycia wierzytelności. Przedłożyła kserokopie umów sprzedaży wierzytelności z dnia 3.10.2001 roku zawartej pomiędzy (...) S.A.a (...)s.c. oraz z dnia 30.12.2008 r., zawartej pomiędzy (...)Sp. z o.o., a (...)w L..

Strona powodowa nie wykazała przy tym następstwa prawnego pomiędzy nabywcą (...) s.c., a cedentem (...) Sp. z o.o. i już choćby dlatego należy stwierdzić, że powód nie dowiódł skutecznego nabycia od pierwotnego wierzyciela przysługującej mu wierzytelności wobec pozwanego.

Gdyby nawet przyjąć (co jednak nie może mieć miejsca), że powód wykazał przejście nie niego wierzytelności przysługujących pierwotnie (...) S.A., a następnie (...) Sp. z o.o. (a czego nie uczynił), to należy zauważyć, że w przedłożonych przez powoda kopiach umowy cesji nie została wskazana wierzytelność wobec pozwanego. Treść umów wskazuje, że były one obudowane załącznikami, w tym płytami odpowiednio CD/DVD, zawierającymi wykaz wierzytelności, których to załączników powód jednak nie przedłożył, choćby w formie wydruku. Umowy te odwołują się do przelewu wierzytelności w rozumieniu art. 509 k.c. Przepis ten reguluje sprzedaż wierzytelności oznaczonej co do tożsamości – dla skuteczności takiej transakcji konieczne jest precyzyjne oznaczenie przenoszonych wierzytelności. Powyższe wskazuje, że strona powodowa nie przedłożyła Sądowi całych umów cesji, na którą się powołała, co z kolei powodowałoby uznanie przedłożonego dokumentu za nie spełniający wymogów dowodu wiarygodnego i nie budzącego wątpliwości. To zaś stawiałoby pod znakiem zapytania twierdzenia powoda i zasadność jego żądania, bowiem umowa bez załączników jest niekompletna, a to dyskwalifikowałoby przedłożone umowy jako stanowiące podstawę do nabycia wierzytelności wobec pozwanego.

Powód załączył jedynie częściowy wykaz wierzytelności zawarty na odwrocie pisma – zawiadomienia w przelewie wierzytelności z dnia 3.10.2001 r., określonej w nim jako umowa pomiędzy (...) S.A. a (...) Sp. z o.o., oraz do umowy z dnia 30.12.2006 r. Pisma te nie są jednak załącznikami do umów przelewu, są to wyłącznie pisma samego powoda stanowiące dokument prywatny nie mający należytej wartości dowodowej, który nie może stanowić dowodu przeniesienia opisanej w nim wierzytelności. Dodatkowo warto zauważyć, że pierwsze z pism odnosi się do umowy pomiędzy (...) S.A. a (...) Sp. z o.o. (podczas gdy powód przedłożył umowę pomiędzy (...) S.A., a wspólnikami spółki cywilnej (...) s.c.

Ponadto strona powodowa nie przedstawiła żadnych dokumentów źródłowych, wskazujących na podstawę, wysokość i sposób naliczenia należności objętej pozwem. Wskazała jedynie daty i numery dokumentów finansowych w postaci faktur. Wobec twierdzeń pozwanego zaprzeczającego istnieniu zobowiązania wobec (...) S.A. i braku należytej reakcji dowodowej powoda, Sąd i tak pozbawiony zostałby możliwości jakiegokolwiek weryfikacji źródła i zakresu zobowiązania powoda. Nie wiadomo byłoby bowiem, co jest podstawą oraz jakiego okresu dotyczą wskazane należności, która ma wynikać z faktur. Analiza treści w/w umów nie pozwoliłaby na wskazanie podstawy żądania określonych w pozwie należności, a wymienione faktury nie zostały dołączone do pozwu.

Podsumowując zatem strona powodowa nie przedłożyła ani żadnego dokumentu, wskazującego na istnienie wierzytelności wobec pozwanego, ani też takiego, który opisywałby wierzytelność w stosunku do pozwanego, a pozwalającego na zweryfikowanie wysokości wskazywanej przez niego należności. Nie udowodniła zatem swojego roszczenia ani co do zasady, jak i co do wysokości.

Powód jest przedsiębiorcą (spółką z ograniczoną odpowiedzialnością) korzystającym z profesjonalnej obsługi prawnej. Z tych względów powinien być świadomy zasad prowadzenia procesu cywilnego i występowania w nim w charakterze strony aktywnej. Zastępowany przez zawodowego pełnomocnika powinien powód wykazać się należyłą aktywnością dowodową i w zakresie dowodów z dokumentów powinien je należycie zaferować i przedłożyć Sądowi wraz z pozwem. Skoro więc, jak twierdzi, nabył wierzytelność w dniu 30.12.2008 roku, miał 4,5 lat na przygotowanie pozwu. W przypadku zaś braku dokumentów uzasadniających roszczenie mógł i powinien był jeszcze przed wszczęciem procesu zwrócić się do swojego kontrahenta z umowy cesji o przekazanie mu dokumentów niezbędnych do dochodzenia roszczenia. Zaniechanie powoda w tym zakresie może tylko zadziałać na jego niekorzyść. Biorąc pod uwagę powyższe uznać należało, że powód podczas niniejszego postępowania wykazał się całkowicie bierną postawą.

Sąd uznał zatem, że nie wywiązał się on z ciążącego na nim obowiązku udowodnienia zasadności zgłoszonego roszczenia, nie udźwignął bowiem ciężaru prowadzenia procesu i prezentacji materiału dowodowego. Prowadzi to do wniosku, że zgłoszone w pozwie żądanie nie zostało należycie udowodnione, co z kolei powoduje jego oddalenie.

Wobec powyższego na marginesie tylko można wskazać, że zarzut przedawnienia był skuteczny.

Według art. 117 § 1 k.c. przedawnieniu ulegają roszczenia majątkowe, a taki charakter ma niewątpliwie roszczenie wynikające z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Zgodnie zaś z art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Sąd uwzględnia zatem upływ terminu przedawnienia wyłącznie na zarzut pozwanego. Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej trzy lata. Bieg przedawnienia rozpoczyna się zaś od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne – art. 120 § 1 k.. Roszczenie staje się zaś wymagalne po upływie terminu do jego spełnienia.

Gdyby przyjąć (wyłącznie na potrzeby niniejszych rozważań), że roszczenia powoda z umowy z 1996 r. istniały, należałoby stwierdzić, że jako okresowe oraz dodatkowo związane z działalnością gospodarczą, przedawniały się one po 3 latach od ich wymagalności. Powód wskazał, że terminy płatności poszczególnych świadczeń upływałyby w styczniu, lutym, marcu i czerwcu 1998 r. Wobec wniesienia pozwu w dniu 30.05.2012 r. oraz podniesienia przez pozwanego skutecznego zarzutu należałoby stwierdzić, że roszczenia te uległy przedawnieniu. Przedawnieniu uległy również odsetki od objętych żądaniem kwot, bowiem roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego (por. wyrok SN z dnia 24.05.2005 r., V CK 655/04).

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.